

Gevoel van Saamhorigheid

Ruud Coelen (62), Werkleider Facilitaire Dienst is op 1 mei 1984 begonnen bij Maasveld als tuinman. In die periode was de ruwbouw klaar, maar de afwerking binnen moest nog gebeuren.

Die allereerste periode waren we nog maar met een klein clubje. Ik werkte samen met collega tuinman Frans, die helaas is overleden. Ook Wim Swaak, werkzaam als assistent facilitair manager en Jo Deserno als facilitair manager waren toen al bij. Langzaam werd dat groepje medewerkers steeds uitgebreid.

Het gebied rondom Maasveld bestond destijds uit voornamelijk weilanden, wegen waren nog niet aangelegd. Op het terrein zelf was wel al iets van beplanting, daar deden we als tuinmannen onderhoud aan. Maar eigenlijk waren we in die begintijd vooral een manusje-van-alles. Overal waar klusjes gedaan moesten worden hielpen we uit. Ik kan me nog herinneren dat we overal voorraadrekken hebben geplaatst, zodat leveringen ook konden worden opgeruimd.

Bijscholing

In de loop der jaren ben ik zelf ook klanten gaan begeleiden die ons hielpen in het tuinonderhoud. Op een gegeven moment bestond dat groepje uit 14 klanten, maar dat liep heel goed. Het inzetten van klanten was destijds best wel uniek: wij waren één van de eersten die dat op die manier deden. In die periode heb ik me ook laten bijscholen, en ging ik 3 jaar lang 1 dag per week naar Eindhoven waar ik de opleiding SPW heb afgerond. Dat gaf mij wat meer handvaten bij de omgang en begeleiding van klanten. Door de jaren heen merk je dat het niveau van de klanten behoorlijk veranderd is. De bewoners die hier vroeger woonden, blijven tegenwoordig langer met hulp thuis wonen.

"Ik heb warme herinneringen aan het gevoel van saamhorigheid dat er vroeger was"

Mooie momenten

De inrichting van het terrein was in de oudbouw heel anders, dat had een intiemere en gezelligere sfeer. Nu is er wat meer afstand tussen de gebouwen. In die tijd kwamen geregeld mensen met vakantiespullen het terrein op om te vragen waar de receptie was. Men dacht dat het een vakantiepark was en wilde er graag verblijven.

De beste herinneringen heb ik aan het gevoel van saamhorigheid dat er vroeger was. Dat is niet te vergelijken met nu. Het was zo'n fijne sfeer, we hadden een hechte groep, en veel voor elkaar over. Je was na je vakantie blij om weer te komen werken. Het is nu natuurlijk een andere tijd, en wellicht is het ook de generatiekloof. Maar we werken nu meer op eilandjes. Vroeger had je ook meer contact, alles ging via bonnen die je persoonlijk langsbracht. We maakten ook veel flauwekul samen, als je bijvoorbeeld een heg aan het snoeien was werd er vanaf de andere kant water over je heen gegooid. En dan hadden de bewoners een lol!

Maar ondanks dat de tijden verandert zijn heb ik het altijd nog naar mijn zin bij Maasveld en kom ik met veel plezier werken!

Je doet het samen

Annemie Lowet (Dagbesteding), Marlie Baerts –van de Boorn (Groepbegeleider), en Renée van Neer (Dagbesteding) gaan in gesprek over hun tijd bij Maasveld.

V.l.n.r.: Annemie, Marlie en Renée

Annemie: Ik ben op mijn 17e begonnen met een oriëntatiejaar in de zorg en vervolgens heb ik de opleiding ziekenverzorging gedaan en gewerkt in een bejaardentehuis en verpleegkliniek. Ervaring waar ik nog altijd profijt van heb. Op mijn 21e ben ik aangenomen bij St. Anna met de bedoeling om naar Maasveld te komen. Na een half jaar bij St. Anna gewerkt te hebben, ben ik naar Maasveld gekomen. Sinds die tijd heb ik lang op de woongroepen gewerkt, maar daarin wel geregeld van groep gewisseld. In 2002 ben ik overgestapt naar dagbesteding. Ook daar heb ik vanalles gedaan. En het contact met cliënten is toch steeds weer anders.

Marlie: Ik ben in Op de Bies begonnen aan de opleiding Z-Verpleegkundige bij het toenmalige Watersley in Sittard. Na de opleiding heb ik een half jaar bij Op de Bies gewerkt en ben toen naar Maasveld overgestapt. Ik heb altijd op een groep gewerkt, maar in al die jaren wel regelmatig van groep geswitcht. In het begin werkten we ook nachtdiensten. Iedereen werkte toen ook fulltime (destijds 40u per week), en had je soms diensten van wel 11 dagen achterelkaar. Dat is nu (gelukkig) wel anders. Maar toen wist je niet beter. En doordat iedereen fulltime werkte, overlaptten de diensten 's middags. Je was met meer mensen op de groep, terwijl je nu vaker alleen bent.

Renée: Ik ben destijds samen met 5 andere dames uit Maastricht begonnen aan de opleiding Z-Verpleegkundige in Heel. Daarvoor heb ik nog de opleiding Kinder- en jeugdverzorging gedaan. Mijn eerste dag bij Maasveld begon met een Heilige mis, samen met mijn ouders. Ik weet het nog goed, mijn vader zat naast een cliënt die graag spullen 'stal'. Ze had mijn hele vaders colbert leeggehaald. Na de mis kregen we een rondleiding bij Maasveld.

Begintijd

Ik ben destijds samen met Marlie als eerstejaars leerling begonnen op afdeling 'In de Mits 2'. Na mijn opleiding heb ik een aantal jaren op de groepen gewerkt. Toen ik zwanger werd van mijn eerste kind ben ik overgestapt naar de vaste nachtdienst. Dat heb ik 16 jaar gedaan, waarna ik terug ben gegaan naar de groep (Marconistraat). En sinds een jaar werk ik op de Dagbesteding. Daarnaast heb ik jaren als pedicure gewerkt op Maasveld waardoor ik heel veel cliënten ken. Wat ik me nog goed kan herinneren uit de begintijd is dat mensen kwamen vragen of het een vakantiepark was, ze wilden graag een huisje huren.

40 jaar in dienst

Alle drie de dames geven aan nooit gedacht te hebben 40 jaar bij Maasveld te blijven werken. Sterker nog: alle drie wilden ze eigenlijk helemaal niet met gehandicapte kinderen werken. Maar tijdens hun opleiding kwamen zowel Marlie als Renée terecht bij Op de Bies.

Renée: "Ik kan me herinneren dat ik daar een rondleiding kreeg en dat ik tegen mijn moeder zei: daar ga ik nooit werken..."

Ook Annemie en Marlie geven aan dat ze in het begin erg moesten wennen aan de klanten. Desondanks zijn ze toch gebleven.

Marlie: "Je bouwt toch een band op met klanten, met sommige heb je echt een mooie connectie. Enkele bewoners ken ik zelfs nog als schoolkind!"

Annemie: "Ik vind het belangrijk om open te blijven staan voor vernieuwingen"

Renée: "Naast de bewoners zijn ook je collega's heel belangrijk. Ook al zijn er soms lastige situaties met bewoners: je doet het samen.

Annemie: "Soms zie je collega's weggaan, maar toch ook weer snel terugkomen naar Maasveld. Overall is wel wat. En de uitdaging blijft voor mij door de veranderingen in klanten of je dat je zelf eens van groep wisselt.

Marlie: "En zodra er een nieuwe bewoner komt is de hiërarchie in een groep gelijk anders. Dat zorgt ook voor de uitdaging en afwisseling.

Annemie: "Ik vind het ook belangrijk om open te blijven staan voor vernieuwingen, jongeren hebben ook iets toe te voegen.

Marlie: "Dat houdt je ook alert, soms doe je dingen automatisch en vragen zij: waarom doe je dat zo?"

Vroeger en nu

Renée: "Het grootste verschil is voor mij de bejegening. Er wordt nu veel meer gekeken naar de bewoner zelf, terwijl men vroeger veel meer naar het geheel keek. Toen ik vanuit de nachtdienst weer overstapte naar de groep was het voor mij echt een soort shock, in positieve zin. Er was zoveel veranderd in de bejegening richting klanten.

Ik heb in mijn begintijd een keer een prijs gewonnen van de Paulus stichting, in het kader van autisme. Destijds deden we alles als groep: als we gingen wandelen, gingen we met zijn allen tegelijk: 3 man personeel ging met 8 bewoners wandelen. Dat werd een grote chaos. Toen heb ik voorgesteld om dat te splitsen in kleinere groepjes verdeeld over de dag. Daarmee won ik de tweede prijs: 2.000 gulden. Het lijkt nu heel logisch, maar het was toen een grote stap om niet meer alles samen te doen. Ook zwemmen deden bijvoorbeeld destijds met 6 bewoners tegelijk. Later werd dat 1-op-1 of 1-op-2."

Marlie: "In de begintijd lagen bewoners ook nog samen op een slaapkamer. En iedereen draaide nachtdiensten. Je had dan 2 afdelingen waar je nachtdienst draaide, om en om een uurtje. Dus als net in dat uur dat je niet aanwezig was iets gebeurde, kreeg je daar niets van mee. Er was geen systeem."

Annemie: "Zo had je bij St. Anna in de begintijd nog slaapzaken. Ik moest dan nachtdiensten draaien, je werd de hele nacht wakker gehouden. Was afschuwelijk.

Werken met computer

Marlie: "Ik vond zelf de omslag naar het werken met computers een grote verandering. Er was vroeger veel meer tijd voor de cliënten. Er gaat nu zoveel tijd zitten in het bijwerken van zorgplannen. Renée en Annemie beamen dit.

Annemie: "Het is een totaal andere manier van werken waarin we niet geschoold zijn. Je blijft nu soms maar klikken, in sommige opzichten was die klapper een stuk sneller en makkelijker. Vroeger was er wel niet zo'n uitgebreid dossier als nu."

Vakantie

Renée: "Vroeger gingen we elk jaar een week op vakantie met de bewoners, dat was echt fantastisch."

Annemie: "Ook had Maasveld vroeger eigen busjes waar je mee op pad kon. Dat is tegenwoordig allemaal niet meer. Door een andere financiering van de zorg is er minder geld voor dit soort zaken. Maar dat is wel erg jammer."

Marlie: "Er was toen ook veel meer persoonlijk contact: als je iets moest hebben van een andere afdeling liep je ernaar toe. Tegenwoordig gaat alles per mail. Je kende ook iedereen. Annemie vult aan: "En als je mensen kent, loopt het contact ook makkelijker. Je durft sneller te bellen of te vragen. Het zorgde voor mee verbondenheid."

Leuke herinnering

Unaniem: "De dag van de verpleging! Op die dag werd een altijd een zeskamp voor personeel georganiseerd. We werden dan ingedeeld in teams, en verkleed gingen we een zeskamp doen waar bewoners kwamen kijken. Ook de feesten waren groter. Toen St. Anna 125 jaar bestond was er bijvoorbeeld een feest in Kasteel Hoensbroek. Daar mocht je samen met je partner naartoe, je werd zelfs met een bus thuis opgehaald. We kregen ook allemaal een horloge gekregen met het embleem van St. Anna."

Marlie: "Ik vind het ook echt jammer dat we nu maar zo'n kleine zaal hebben voor activiteiten. Ik snap dat men bewoners wil stimuleren om ook meer 'naar buiten' te gaan, maar een groot deel van onze bewoners kan dit simpelweg niet."

Marlie: "Vroeger was er meer persoonlijk contact, en kende je iedereen"

Toekomst

Renée: "Grootste verandering voor de toekomst is denk ik de verandering in de bewoners. De cliënten waar wij vroeger mee werkten, zijn er steeds minder. Er worden minder gehandicapte kinderen geboren. Je ziet veel meer dementie en psychiatrie. Ook blijven kinderen langer thuis wonen. Terwijl er vroeger juist werd gezegd: stop het kind maar ver weg, dan kun je er wat afstand van nemen."

Annemie: toen ik derdejaarsleerling op de Lindestok werkte, waren er ook mensen uit Amsterdam of Zeeland die hun kind bij ons op de groep hadden zitten. Soms ook alleenstaande vrouwen met kinderen. Daarvan zitten er nog een aantal op de Franklinstraat. Het blijft bijzonder om cliënten ook als moeder te zien."

Marlie: "Het contact met verwanten is ook anders geworden in al die jaren. Veel losser, of komt dat misschien ook wel omdat we zelf wat ouder zijn? Verwanten zijn nu ook veel meer betrokken." ▪

Vertrouwen & nodig zijn

Anita Mey (Groepsbegeleider), rechts op de foto en Marion Hitz (Groepsbegeleider & Trainer Shantala), links op de foto delen ervaringen over hun tijd bij Maasveld.

Anita: Ik ben 40 jaar geleden gestart als uitzendkracht bij de groep 'Op de Mits'. Ik had de opleiding HBO-V afgerond en dus eigenlijk amper ervaring met verstandelijk beperkten. Wel had ik al een aantal maanden bij St. Anna (De Wilg) gewerkt. En het bijzondere is dat er nog bij Maasveld nog steeds cliënten wonen die ken uit mijn tijd bij St. Anna. Ik heb die 40 jaar vrijwel altijd op dezelfde groep gewerkt, en altijd met de EMB doelgroep. Maar ik heb dat nooit als saai ervaren, want ook binnen dezelfde groep is er veel variatie.

Marion: Ik heb de opleiding Kinder- en Jeugdverzorging gedaan, ben gestart op St. Anna voor een periode van 6 weken en op 1 augustus 1984 aan de slag gegaan op Maasveld. Ik ben een aantal malen gewisseld van groep, maar wel altijd binnen de gedragsgroepen. Dat past gewoon het beste bij me. Ik werk nu op Krokusbeemd 18 en daarnaast geef ik sinds kort trainingen in Shantala Speciale Zorg.

Begintijd Maasveld

Marion is een half jaar eerder gestart bij Maasveld dan Anita. En heeft dus echt de allereerste begintijd meegemaakt, waarbij er eigenlijk vanaf nul moest worden opgestart.

Marion: "Ik kan me die begintijd bij Maasveld nog goed herinneren. Ook de dames waar ik toen mee werkte, ik ken ze allemaal nog. We moesten echt vanaf niks beginnen, alles samen ontdekken en afspraken maken. Dat waren soms hele kleine dingen van waar leggen we de handdoeken? Of hoe pakken we het aan met eten?"

Ik kan me ook herinneren dat het voor de bewoners die overkwamen vanuit de andere locaties (St. Anna & Op de Bies) een grote verandering was. Die kwamen van grote slaapzalen af, waar ze met 4-8 personen op een kamer lagen. Bij ons lagen de meeste bewoners met 1, 2 of max 4 personen op een kamer. Wat ik me ook is bijgebleven uit die begintijd is dat we destijds verplicht in het restaurant moesten eten. Soms was dat gezellig, maar ik kan me ook nog situaties herinneren waarin je niemand kende. Dan duurde je pauze lang..."

Toen en nu

Anita: "Kinderen met een beperking werden vroeger weggestopt, eerste 6 weken mochten ouders niet langskomen. Daar kan je je nu niks meer bij voorstellen.

Marion: "De instroom was ook anders. Als je zwanger was en alleenstaand werd je vaak naar St. Anna gestuurd. Er waren vroeger veel meer bewoners met kinderen. Nu zie je de instroom ook veranderen, er worden nu steeds minder kinderen met een beperking geboren."

Opleiding en cursussen

Beide dames geven aan dat er in al die jaren veel aandacht is geweest voor training en bijscholing.

Anita: "Een cursus die mij is bijgebleven is 'Ervaar het maar'. Waarbij je echt kijkt naar de client: wat zie je, en gaat werken met ervaringsordeningen. Daar heb ik veel aan gehad. Ik heb al die jaren met de EMB doelgroep gewerkt. Toen ik startte bij Maasveld was het niveau EMB niet echt beschreven. Daar is gelukkig veel ontwikkeling in geweest, onder andere om hier met meer diepgang naar te kijken."

Marion: "Een training die ik me nog goed kan herinneren was van Locus over samenwerken. Dat ging vooral over het sluiten van compromissen binnen een team. Dat is belangrijk, zeker in ons werk. Want op de groep moet je echt het samen doen."

Anita: "Klopt! Je draagt samen verantwoording en moet zorgen voor een veilige vertrouwde omgeving. Met het komen en gaan van collega's gaat dat soms heel goed, maar soms is dat ook wel moeizamer."

Marion: "Ik heb op verschillende groepen gewerkt. Sommige groepen zijn best pittig en vragen veel van je (qua clienten). Als je collega's om je heen hebt waar je 100% op kunt vertrouwen, kun je dat aan. Dat is het allerbelangrijkst. En dat je ook mag laten zien als het soms even niet lukt. En je moet samen lol hebben, anders had ik het die 40 jaar niet volgehouden!"

Marion: "Kunnen vertrouwen op je collega's is het allerbelangrijkst"

Ontwikkelingen

Marion: "Vroeger werkte je op een vaste afdeling/ groep. Nu werken we huisje-breed. Dat heeft zijn voor- en nadelen. Vroeger wist ik van de 8 bewoners op een groep alles, ik kon ze lezen en schrijven. En zij mij ook. Nu moet je met 30 collega's 24 bewoners verzorgen en ben je continue aan het rouleren. Ik weet niet of dat altijd zo goed is. Bewoners hebben er soms moeite mee, en ik merk dat verantwoordelijkheden niet altijd worden genomen."

Anita: "Dit herken ik wel. Als je pas een week later weer op de groep aan het werk bent, kun je niet doorpakken op wat je eerder gesignaleerd hebt. Je kunt dit dan opschrijven, maar iemand anders moet het dan oppakken. Aan de andere kant zorgt het wel voor een stabielere bezetting bij verloop of uitval van collega's."

Hoogtepunten

Marion: "Dan moet ik gelijk denken aan de familie uitstapjes die ik altijd heb georganiseerd. We gingen dan met alle bewoners (die dit aankonden) en familie op uitstapje. Bv. naar de schaapskooi of het miljoenentreintje. Afgelopen jaar zijn we naar Mondo Verde geweest, maar ik denk dat dit de laatste keer was. De groep bewoners is te divers, dat gaat gewoonweg niet meer."

Anita: "Hoogtepunt voor mij waren de groepsvakanties. We gingen dan met 2 of 3 clienten die dit aankonden op vakantie. Voor corona was de laatste keer we dit hebben gedaan."

Marion: "Ik weet dat men vroeger ook met bewoners naar het buitenland ging. Bewoners bloeiden dan helemaal op van de rust en de andere omgeving. Zelf ben ik nooit mee geweest. En nu is dat vanwege de begeleidingskosten helaas niet meer te betalen."

Veranderingen

Marion: "Een ander hoogtepunt vond ik de nieuwbouw. Het werd allemaal moderner en frisser. En ook de hulpmiddelen die er nu zijn, maken de zorg een stuk makkelijker. In de oude situatie, voor de nieuwbouw, hadden we ook staliften maar overal zaten drempels. Dus je moest alsnog die stalift over de drempel heen tillen. Fysiek was het vroeger veel meer belastend. Nu hebben we bijvoorbeeld doucheliften, zodat je op je eigen hoogte kan werken. Dat is echt wel heel fijn."

Anita: "Een belangrijke verandering is de hoeveelheid administratie die er is bijgekomen. Vroeger hadden we één klapper waarin je kort alles op schreef. Nu ben ik soms een uur per dag bezig om de administratie bij te werken. Dat is ook iets waarin we niet opgeleid zijn, het werken met computers. Ook zijn er vaak veranderingen ook in de systemen waarmee we moeten werken, dat vind ik soms wel lastig."

Anita: "Een jongere generatie brengt nieuwe kennis en houdt je scherp"

Stoppen met werken

Anita: "Als ik denk aan stoppen, heb ik gelijk moeite om cliënten achter te laten..."

Marion: "Ik ben 58 en 'moet' dus nog wel even. Ik ga waarschijnlijk de 50 jaar net niet volmaken.

Maar ik ben altijd de uitdaging blijven zien sta er nog volledig in. Ik heb ook nog steeds het gevoel dat ik nodig ben. Dat ik de ervaring die ik heb opgedaan kan meegeven aan mijn jongere collega's. Ze komen ook vaak naar me toe, zo van 'jij weet dat!'"

Anita: "Dat herken ik wel. Het is ook fijn om nodig te zijn. Voor mij was het moment dat ik kinderen kreeg trouwens ook wel een moment waarop ik anders ging kijken naar bewoners maar ook de ouders. Je kunt je dan op een andere manier inleven in het contact met ouders en verwanten.

Marion: "Ik merk ook dat ouders vaker naar de 'oudere' medewerkers toekomen. Ik verwijs ze dan ook soms bewust door naar een jongere collega, en bevestig dat zij het ook goed zien en een kans moeten krijgen."

Anita: "Het is ook fijn dat er een jongere generatie bijkomt. Zij brengen ook weer nieuwe kennis mee, en dat houdt je scherp."

Marion: "Ik zeg altijd tegen mijn stagiaires of leerlingen: Blijf mij altijd vragen waarom ik bepaalde zaken doe: dan blijf jij scherp, maar ik ook!" ▀